

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 9ης Ιουλίου 2015*

«Αίτηση αναιρέσεως — Ανταγωνισμός — Συμπράξεις — Άρθρο 101 ΣΛΕΕ — Άρθρο 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ — Παγκόσμια αγορά οθονών υγρών κρυστάλλων (LCD) — Καθορισμός των τιμών — Πρόστιμα — Κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων (2006) — Σημείο 13 — Καθορισμός της αξίας των πωλήσεων που σχετίζονται με την παράβαση — Εσωτερικές πωλήσεις του συγκεκριμένου προϊόντος εκτός του ΕΟΧ — Συνεκτίμηση των πωλήσεων προς τρίτους εντός του ΕΟΧ τελικών προϊόντων στα οποία είναι ενσωματωμένο το συγκεκριμένο προϊόν»

Στην υπόθεση C-231/14 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 8 Μαΐου 2014,

InnoLux Corp., πρώην Chimei InnoLux Corp., με έδρα το Miaoli County (Ταϊβάν), εκπροσωπούμενη από τον J.-F. Bellis, avocat, και τον R. Burton, solicitor,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους A. Biolan, F. Ronkes Agerbeek και P. Van Nuffel, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Pešič, πρόεδρο τμήματος, A. Ó Caoimh (εισηγητή), C. Toader, E. Jarašiūnas και C. G. Fernlund, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Wathelet

γραμματέας: L. Hewlett, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 4ης Φεβρουαρίου 2015,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 30ής Απριλίου 2015,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Απόφαση

- 1 Με την αίτησή της αναίρεσης, η InnoLux Corp. πρώην Chimei InnoLux Corp. (στο εξής: InnoLux) ζητεί την μερική αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης InnoLux κατά Επιτροπής (T-91/11, EU:T:2014:92, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, μεταρρύθμισε την απόφαση C(2010) 8761 τελικό της Επιτροπής, της 8ης Δεκεμβρίου 2010, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 [ΣΛΕΕ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (υπόθεση COMP/39.309 — LCD), περίληψη της οποίας δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* της 7ης Οκτωβρίου 2011 (ΕΕ C 295, σ. 8, στο εξής: επίδικη απόφαση), καθορίζοντας στο άρθρο 2 της αποφάσεως αυτής το ποσό του προστίμου που της επιβλήθηκε σε 288 000 000 ευρώ και, αφετέρου, απέρριψε κατά τα λοιπά την προσφυγή της με αίτημα τη μερική ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως, στο μέτρο που την αφορά και τη μείωση του ποσού του εν λόγω προστίμου.

Το νομικό πλαίσιο

- 2 Ο κανονισμός (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα [101 ΣΛΕΕ] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ L 1, σ. 1), προβλέπει στο άρθρο 23, παράγραφοι 2 και 3:

«2. Η Επιτροπή δύναται με απόφασή της να επιβάλει σε επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων πρόστιμα, σε περίπτωση που αυτές, εκ προθέσεως ή εξ αμελείας:

α) διαπράττουν παράβαση των διατάξεων του άρθρου [101 ΣΛΕΕ] ή του άρθρου [102 ΣΛΕΕ] [...]

[...]

Για καθεμία από τις επιχειρήσεις [...] που συμμετείχαν στην παράβαση, το πρόστιμο να μην υπερβαίνει το 10 % του συνολικού κύκλου εργασιών κατά το προηγούμενο οικονομικό έτος.

[...]

3. Για τον καθορισμό του ύψους του προστίμου, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη, πέραν της σοβαρότητας της παραβάσεως, και η διάρκειά της.»

- 3 Το σημείο 13 των κατευθυντήριων γραμμών για τη μέθοδο υπολογισμού των προστίμων που επιβάλλονται κατ' εφαρμογήν του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 (ΕΕ 2006, C 210, σ. 2, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές για τη μέθοδο υπολογισμού των προστίμων) ορίζει, υπό τον τίτλο «Προσδιορισμός της αξίας των πωλήσεων»:

«Για τον καθορισμό του βασικού ποσού του προστίμου, η Επιτροπή θα χρησιμοποιεί την αξία των πωλήσεων προϊόντων ή υπηρεσιών που πραγματοποιήθηκαν από την επιχείρηση, με τις οποίες σχετίζεται η παράβαση άμεσα ή έμμεσα [...] στον σχετικό γεωγραφικό χώρο του [Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου (ΕΟΧ)] [...]».

Ιστορικό της διαφοράς και επίδικη απόφαση

- 4 Το ιστορικό της διαφοράς και η επίδικη απόφαση, όπως εκτίθεται στις σκέψεις 1 έως 27 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, μπορούν να συνοψισθούν ως εξής.

- 5 Η Chi Mei Optoelectronics Corp. (στο εξής: CMO), εταιρία δικαίου της Ταϊβάν, είχε τον έλεγχο ενός ομίλου εταιριών εγκατεστημένων σε όλο τον κόσμο οι οποίες δραστηριοποιούνται στην παραγωγή οθονών υγρών κρυστάλλων ενεργού μήτρας («Liquid Crystal Displays», στο εξής: LCD).
- 6 Στις 20 Νοεμβρίου 2009, η CMO σύναψε συμφωνία συγχωνεύσεως με τις εταιρίες InnoLux Display Corp. και TPO Displays Corp. Βάσει της συμφωνίας αυτής, η TPO Displays Corp. και η CMO έπαυσαν να υφίστανται μετά τη 18η Μαρτίου 2010. Η νομική οντότητα που προήλθε από τη συγχώνευση μετέβαλε την εταιρική επωνυμία της δύο φορές, αρχικώς από InnoLux Display Corp. σε Chimei InnoLux Corp. και, τελικώς, σε InnoLux, που είναι η επωνυμία της αναιρεσείουσας στην υπό κρίση αίτηση αναίρεσεως.
- 7 Την άνοιξη του 2006, η εταιρία κορεατικού δικαίου Samsung Electronics Co. Ltd (στο εξής: Samsung) υπέβαλε στην Επιτροπή αίτηση απαλλαγής από το πρόστιμο βάσει της ανακοινώσεως της Επιτροπής σχετικά με τη μη επιβολή και τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (ΕΕ 2002, C 45, σ. 3). Με το έγγραφο αυτό, η Samsung κατήγγειλε την ύπαρξη συμπράξεως μεταξύ πολλών επιχειρήσεων, μεταξύ των οποίων και η αναιρεσείουσα, όσον αφορά ορισμένους τύπους LCD.
- 8 Στις 23 Νοεμβρίου 2006, η Επιτροπή χορήγησε στη Samsung υπό όρους απαλλαγής, σύμφωνα με το σημείο 15 της εν λόγω ανακοινώσεως, ενώ αρνήθηκε να χορηγήσει την απαλλαγή αυτή σε μία άλλη συμμετέχουσα στη σύμπραξη, δηλαδή στην εταιρία κορεατικού δικαίου LG Display Co. Ltd (στο εξής: LGD).
- 9 Στις 27 Μαΐου 2009, η Επιτροπή κίνησε τη διοικητική διαδικασία και εξέδωσε ανακοίνωση αιτιάσεων απευθυνόμενη προς δεκαέξι εταιρίες, μεταξύ των οποίων η CMO και δύο ευρωπαϊκές θυγατρικές της τις οποίες αυτή κατείχε κατά 100 %, η Chi Mei Optoelectronics BV και η Chi Mei Optoelectronics UK Ltd. Με την εν λόγω ανακοίνωση αιτιάσεων παρέχονταν εξηγήσεις, μεταξύ άλλων, για τους λόγους για τους οποίους, κατ' εφαρμογήν της νομολογίας του Γενικού Δικαστηρίου, οι δύο προαναφερθείσες θυγατρικές της CMO έπρεπε να θεωρηθούν ως αλληλεγγύως ευθυνόμενες για τις παραβάσεις που διέπραξε η ίδια.
- 10 Οι αποδέκτες της ανακοινώσεως αιτιάσεων γνωστοποίησαν στην Επιτροπή εγγράφως την άποψή τους επί των υποβληθεισών ενστάσεων που τους αφορούσαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας. Εξάλλου, πολλοί από τους αποδέκτες αυτούς, μεταξύ των οποίων και η αναιρεσείουσα, άσκησαν το δικαίωμά τους να αναπτύξουν προφορικά την άποψή τους, κατά την ακρόαση που διεξήχθη στις 22 και 23 Σεπτεμβρίου 2009.
- 11 Με αίτηση παροχής πληροφοριών της 4ης Μαρτίου 2010 και με επιστολή της 6ης Απριλίου 2010, οι ενδιαφερόμενοι κλήθηκαν, μεταξύ άλλων, να υποβάλουν τα στοιχεία σχετικά με την αξία των πωλήσεων που συνεκτιμήθηκαν για τον υπολογισμό των προστίμων και να καταθέσουν τις παρατηρήσεις τους επί του θέματος αυτού. Η CMO απάντησε στην εν λόγω επιστολή στις 23 Απριλίου 2010.
- 12 Στις 8 Δεκεμβρίου 2010, η Επιτροπή εξέδωσε την επίδικη απόφαση. Η εν λόγω απόφαση απευθύνθηκε σε έξι από τις δεκαέξι εταιρίες που ήσαν αποδέκτριες της ανακοινώσεως αιτιάσεων, μεταξύ των οποίων η αναιρεσείουσα, η LGD και η AU Optronics Corp. (στο εξής: AUO). Αντιθέτως, η επίδικη απόφαση δεν απευθύνθηκε προς τις θυγατρικές της αναιρεσείουσας.
- 13 Με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή διαπίστωσε την ύπαρξη συμπράξεως μεταξύ έξι μεγάλων διεθνών κατασκευαστών LCD, στους οποίους συμπεριλαμβάνονται η αναιρεσείουσα, η LGD και η AUO, όσον αφορά τις ακόλουθες δύο κατηγορίες των προϊόντων αυτών, μεγέθους ίσου ή μεγαλύτερου των δώδεκα ιντσών: τις LCD για τις τεχνολογίες πληροφοριών, όπως οι LCD για φορητούς συμπαγείς υπολογιστές και για οθόνες ηλεκτρονικών υπολογιστών, και τις LCD για τηλεοράσεις (στο εξής, από κοινού: LCD της συμπράξεως).

- 14 Κατά την επίδικη απόφαση, η εν λόγω σύμπραξη είχε τη μορφή ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, της 2ας Μαΐου 1992 (ΕΕ 1994, L 1, σ. 3, στο εξής: Συμφωνία ΕΟΧ) και διήρκεσε τουλάχιστον κατά το χρονικό διάστημα από τις 5 Οκτωβρίου 2001 έως την 1η Φεβρουαρίου 2006. Κατά το διάστημα αυτό, οι συμμετέχοντες στη σύμπραξη πραγματοποίησαν πολυάριθμες πολυμερείς συναντήσεις, τις οποίες ονόμαζαν «συναντήσεις Cristal». Οι συναντήσεις αυτές είχαν αντικείμενο σαφώς αντίθετο προς τον ανταγωνισμό, εφόσον παρείχαν την ευκαιρία στους συμμετέχοντες, μεταξύ άλλων, να καθορίσουν τις ελάχιστες τιμές για τις LCD της συμπράξεως, να συζητήσουν τις προβλέψεις των τιμών τους ώστε να αποφευχθεί η μείωσή τους και να συντονίσουν τις αυξήσεις των τιμών, καθώς και τα επίπεδα παραγωγής. Κατά το χρονικό διάστημα της παραβάσεως, οι συμμετέχοντες στη σύμπραξη είχαν επίσης διμερείς συναντήσεις και αντάλλασαν συχνά πληροφορίες σχετικά με τα θέματα που είχαν συζητηθεί κατά τις «συναντήσεις Cristal». Έλαβαν, εξάλλου, μέτρα για να εξακριβώσουν εάν οι ληφθείσες κατά τις συναντήσεις αυτές αποφάσεις είχαν εφαρμοστεί.
- 15 Για τον καθορισμό των προστίμων που επιβλήθηκαν με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή στηρίχθηκε στις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων. Κατ' εφαρμογήν των εν λόγω κατευθυντήριων γραμμών, η Επιτροπή προσδιόρισε την αξία των πωλήσεων των LCD της συμπράξεως τις οποίες άμεσα ή έμμεσα αφορούσε η παράβαση. Προς τούτο, διαχώρισε τις πωλήσεις που πραγματοποίησαν οι συμμετέχοντες στη σύμπραξη στις εξής τρεις κατηγορίες:
- «απευθείας εντός του ΕΟΧ πωλήσεις», δηλαδή πωλήσεις LCD της συμπράξεως προς άλλη επιχείρηση εντός του ΕΟΧ,
 - «απευθείας εντός του ΕΟΧ πωλήσεις μέσω μεταποιημένων προϊόντων», ήτοι πωλήσεις που αφορούσαν LCD της συμπράξεως οι οποίες ενσωματώθηκαν, εντός του ομίλου στον οποίο ανήκει ο παραγωγός, στα τελικά προϊόντα που πωλήθηκαν σε άλλη επιχείρηση εντός του ΕΟΧ, και
 - «έμμεσες πωλήσεις», δηλαδή, πωλήσεις LCD της συμπράξεως προς άλλη επιχείρηση εγκατεστημένη εκτός του ΕΟΧ, η οποία ενσωμάτωνε στη συνέχεια τις LCD στα τελικά προϊόντα τα οποία πωλούσε εντός του ΕΟΧ.
- 16 Εντούτοις, η Επιτροπή εκτίμησε ότι μπορούσε να λάβει υπόψη μόνο τις δύο πρώτες κατηγορίες που αναφέρονται ανωτέρω, κρίνοντας ότι τα επιβληθέντα πρόστιμα είχαν αρκούντως αποτρεπτικό χαρακτήρα ακόμη και χωρίς τη συμπερίληψη της τρίτης κατηγορίας.
- 17 Η Επιτροπή απέρριψε τις αντιρρήσεις της αναιρεσείουσας όσον αφορά, κυρίως, το ότι η αξία των οικείων πωλήσεων έπρεπε να υπολογιστεί χωρίς να συμπεριληφθούν οι «απευθείας πωλήσεις της εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων».
- 18 Εξάλλου, κατ' εφαρμογήν της ανακοινώσεως της Επιτροπής σχετικά με τη μη επιβολή και τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων, η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι χορήγησε πλήρη απαλλαγή στη Samsung. Αντιθέτως, έκρινε ότι η αναιρεσείουσα δεν δικαιούται καμία μείωση του προστίμου για τη συνεργασία που παρέσχε.
- 19 Η Επιτροπή, λαμβάνοντας υπόψη, μεταξύ άλλων, τις ανωτέρω εκτιμήσεις, υποχρέωσε την αναιρεσείουσα, με το άρθρο 2 της επίδικης αποφάσεως, να καταβάλει πρόστιμο ύψους 300 000 000 ευρώ.

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 20 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 21 Φεβρουαρίου 2011, η αναιρεσείουσα άσκησε ενώπιον αυτού προσφυγή με αίτημα τη μερική ακύρωση της επίδικης αποφάσεως και τη μείωση του προστίμου που της επιβλήθηκε βάσει της αποφάσεως αυτής.

- 21 Προς στήριξη της προσφυγής της, η αναιρεσείουσα προέβαλε τρεις λόγους ακυρώσεως, από τους οποίους ο πρώτος αφορούσε το ότι η Επιτροπή, κατά τον υπολογισμό της αξίας των σχετικών για τον καθορισμό του προστίμου πωλήσεων, χρησιμοποίησε τη νομικά εσφαλμένη έννοια των «απευθείας πωλήσεων εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων», και ο τρίτος λόγος αφορούσε το ότι στην αξία των πωλήσεων που ελήφθησαν υπόψη από την Επιτροπή όσον αφορά την αναιρεσείουσα περιελήφθησαν κακώς και άλλες πωλήσεις πέραν των πωλήσεων των LCD της συμπράξεως.
- 22 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε τον τελευταίο ως άνω λόγο ακυρώσεως και, συνακόλουθα, κατά την άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας του, μείωσε το ποσό του προστίμου της αναιρεσείουσας σε 288 000 000 ευρώ. Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή κατά τα λοιπά.

Αιτήματα των διαδίκων και διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

- 23 Με την αίτηση αναίρεσεως, η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:
- να αναιρέσει εν μέρει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, στον βαθμό που απέρριψε την προσφυγή της περί μερικής ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως,
 - να ακυρώσει εν μέρει την επίδικη απόφαση και, κατ' άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας του, να μειώσει το ποσό του προστίμου που της επιβλήθηκε, και
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα τόσο ενώπιον του Δικαστηρίου όσο και ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.
- 24 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως αναίρεσεως και την καταδίκη της αναιρεσείουσας στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως για επανάληψη της προφορικής διαδικασίας

- 25 Κατόπιν της δημοσιεύσεως των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα, η Επιτροπή ζήτησε, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 6 Μαΐου 2015, να διαταχθεί η επανάληψη της προφορικής διαδικασίας. Προς στήριξη της αιτήσεως αυτής, η Επιτροπή προβάλλει, κατ' ουσίαν, ότι οι προτάσεις του γενικού εισαγγελέα αλλοιώνουν ορισμένα από τα επιχειρήματά της και στηρίζονται σε εδάφια της αιτήσεως αναίρεσεως που είναι παραπλανητικά και ενέχουν σφάλματα ως προς τα πραγματικά περιστατικά.
- 26 Πρέπει να υπομνησθεί ότι ο Οργανισμός του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ο Κανονισμός Διαδικασίας του Δικαστηρίου δεν προβλέπουν τη δυνατότητα των διαδίκων να καταθέτουν παρατηρήσεις σε απάντηση επί των προτάσεων που αναπτύσσει ο γενικός εισαγγελέας (βλ. απόφαση Vnuk, C-162/13, EU:C:2014:2146, σκέψη 30 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 27 Δυνάμει του άρθρου 252, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, ο ρόλος του γενικού εισαγγελέα έγκειται στο να διατυπώνει δημόσια, με πλήρη αμεροληψία και ανεξαρτησία, αιτιολογημένες προτάσεις επί των υποθέσεων οι οποίες απαιτούν, σύμφωνα με τον Οργανισμό του Δικαστηρίου, την παρέμβασή του. Το Δικαστήριο δεν δεσμεύεται ούτε από τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα ούτε από την αιτιολογία βάσει της οποίας αυτός καταλήγει στις εν λόγω προτάσεις (βλ. απόφαση Επιτροπή κατά Parker Hannifin Manufacturing και Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, σκέψη 29 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 28 Επομένως, η διαφωνία οποιουδήποτε από τους ενδιαφερομένους με τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα, όποια και αν είναι τα ζητήματα που εξετάζει ο γενικός εισαγγελέας με τις προτάσεις του αυτές, δεν συνιστά επαρκή λόγο για την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας (απόφαση E.ON Energie κατά Επιτροπής, C-89/11 P, EU:C:2012:738, σκέψη 62).
- 29 Εντούτοις, το Δικαστήριο μπορεί ανά πάσα στιγμή, αφού ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, να διατάξει την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας σύμφωνα με το άρθρο 83 του Κανονισμού Διαδικασίας του, ιδίως αν κρίνει ότι δεν έχει διαφωτιστεί επαρκώς ή, ακόμη, ότι η διαφορά πρέπει να επιλυθεί βάσει επιχειρήματος που δεν έχει συζητηθεί μεταξύ των διαδίκων ή των ενδιαφερομένων στους οποίους αναφέρεται το άρθρο 23 του Οργανισμού του Δικαστηρίου (απόφαση Nordzucker, C-148/14, EU:C:2015:287, σκέψη 24).
- 30 Τούτο δεν συμβαίνει εν προκειμένω. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή, όπως και η αναιρεσείουσα, εξέθεσε, τόσο κατά τη γραπτή όσο και κατά την προφορική διαδικασία, το σύνολο των πραγματικών και νομικών επιχειρημάτων επί των οποίων θεμελιώνονται τα αιτήματά τους. Έτσι, το Δικαστήριο κρίνει, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, ότι διαθέτει όλα τα αναγκαία στοιχεία για να αποφανθεί και ότι τα στοιχεία αυτά αποτέλεσαν αντικείμενο της κατ' αντιμωλίαν διεξαχθείσας ενώπιόν του συζήτησως.
- 31 Βάσει των ανωτέρω σκέψεων, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν συντρέχει λόγος να διαταχθεί η επανάληψη της προφορικής διαδικασίας.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

- 32 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει δύο λόγους. Ο πρώτος λόγος αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον, για τον υπολογισμό του ποσού του προστίμου, το Γενικό Δικαστήριο, κατά παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ, συνεκτίμησε, στο πλαίσιο εφαρμογής της έννοιας των «απευθείας εντός του ΕΟΧ πωλήσεων μέσω μεταποιημένων προϊόντων», τις εσωτερικές πωλήσεις των προϊόντων που αφορούσε η παράβαση τις οποίες πραγματοποίησε η αναιρεσείουσα εκτός του ΕΟΧ αποκλειστικά και μόνο λόγω της ενσωματώσεως των προϊόντων αυτών εντός των τελικών προϊόντων που προορίζονταν προς πώληση σε ανεξάρτητους τρίτους εντός του ΕΟΧ. Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο, εφαρμόζοντας την έννοια αυτή σε καθεμία από τις συμμετέχουσες στη σύμπραξη καθέτως ολοκληρωμένες επιχειρήσεις, παραβίασε την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αφορά τη συνεκτίμηση, για τον υπολογισμό του ποσού του προστίμου, των πωλήσεων τελικών προϊόντων στα οποία είχαν ενσωματωθεί τα προϊόντα που αφορούσε η παράβαση

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 33 Πρώτον, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι, κατά παράβαση του σημείου 13 των κατευθυντήριων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων, συμπεριέλαβε στην αξία των πωλήσεων που συνεκτιμήθηκαν για τον υπολογισμό του προστίμου, τις πωλήσεις της τελικών προϊόντων εντός του ΕΟΧ, ως «απευθείας εντός του ΕΟΧ πωλήσεις μέσω μεταποιημένων προϊόντων», ενώ οι πωλήσεις αυτές δεν σχετίζονται με την παράβαση κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως.
- 34 Συγκεκριμένα, κατά την αναιρεσείουσα, εφόσον η διαπιστωθείσα παράβαση αφορούσε αποκλειστικά τις οθόνες LCD και όχι τα τελικά προϊόντα εντός των οποίων είχαν αυτές ενσωματωθεί, οι μόνες πωλήσεις εντός του ΕΟΧ που σχετίζονταν με την παράβαση υπό την έννοια του εν λόγω σημείου 13 ήταν οι πωλήσεις των LCD προς τρίτους ή οι παραδόσεις εντός του ομίλου σε πελάτες που είχαν σχέση με τη σύμπραξη. Ακόμη και αν η οθόνη LCD αποτελεί συστατικό του τελικού προϊόντος,

- αντικείμενο της πωλήσεως δεν είναι η οθόνη LCD που προορίζεται προς ενσωμάτωση στο τελικό προϊόν, αλλά το ίδιο το τελικό προϊόν. Πάντως, οι πωλήσεις τελικών προϊόντων δεν πραγματοποιήθηκαν στην αγορά που αφορούσε η παράβαση. Συνεπώς, πωλήσεις τελικών προϊόντων εντός του ΕΟΧ δεν μπορούν να περιορίσουν τον ανταγωνισμό στην αγορά LCD εντός του ΕΟΧ. Συνεπώς, οι πωλήσεις αυτές δεν ενέπιπταν στην παράβαση που διαπιστώθηκε με την επίδικη απόφαση.
- 35 Η αναιρεσείουσα θεωρεί επίσης ότι κακώς το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε διάκριση μεταξύ των εσωτερικών παραδόσεων που πραγματοποίησαν καθέτως ολοκληρωμένες επιχειρήσεις συμμετέχουσες στη σύμπραξη, αναλόγως του αν οι επιχειρήσεις αυτές συγκροτούσαν ενιαία επιχείρηση με τον συνδεδεμένο αγοραστή τους, οπότε ενέπιπταν στην κατηγορία των «άμεσων εντός του ΕΟΧ πωλήσεων μέσω μεταποιημένων προϊόντων», ή δεν συγκροτούσαν ενιαία επιχείρηση με τον εν λόγω αγοραστή, οπότε ενέπιπταν στην κατηγορία των «απευθείας εντός του ΕΟΧ πωλήσεων». Συγκεκριμένα, από κανένα στοιχείο της διαπιστωθείσας παραβάσεως δεν δικαιολογείται μια τέτοια διάκριση, δεδομένου ότι η διαπιστωθείσα παράβαση συμπεριλαμβάνει τις εντός του ομίλου πωλήσεις.
- 36 Συναφώς, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι κακώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στις σκέψεις 48 και 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η επιλογή της Επιτροπής να συνεκτιμήσει τις «απευθείας πωλήσεις εντός του ΕΟΧ μέσω μεταποιημένων προϊόντων» ήταν δικαιολογημένη, κατά μείζονα λόγο διότι από τα αποδεικτικά στοιχεία προέκυπτε ότι οι πωλήσεις LCD της συμπράξεως οι οποίες ήταν εσωτερικές για τις επιχειρήσεις που συμμετείχαν στη σύμπραξη πραγματοποιούνταν σε τιμές επηρεαζόμενες από αυτήν και διότι οι συμμετέχοντες στη σύμπραξη γνώριζαν ότι οι τιμές των LCD της συμπράξεως επηρέαζαν τις τιμές των τελικών προϊόντων στα οποία είχαν ενσωματωθεί. Συγκεκριμένα, οι διαπιστώσεις αυτές αφορούσαν το σύνολο των συμμετεχόντων στη σύμπραξη. Η διάκριση μεταξύ των «πραγματικών» εντός του ομίλου πωλήσεων, οι οποίες μπορούσαν να συνεκτιμηθούν καθαυτές για τον υπολογισμό του προστίμου, και των πωλήσεων που δεν ήταν πραγματικές και μπορούσαν να μη ληφθούν υπόψη και να αντικατασταθούν από τις «πραγματικές» πωλήσεις προς τρίτους LCD ενσωματωμένων σε τελικό προϊόν είναι, επομένως, τελείως τεχνητή.
- 37 Δεύτερον, η αναιρεσείουσα εκτιμά ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τη νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου που έχει διαμορφωθεί κατόπιν της αποφάσεως Eurogora Carton κατά Επιτροπής (T-304/94, EU:T:1998:89), η οποία επικυρώθηκε από το Δικαστήριο με την απόφαση Guardian Industries και Guardian Europe κατά Επιτροπής (C-580/12 P, EU:C:2014:2363), καθόσον το εν λόγω θεσμικό όργανο, αντί να αντιμετωπίσει τις εσωτερικές πωλήσεις κατά τον ίδιο τρόπο με τις πωλήσεις προς τρίτους, εφάρμοσε ως προς ορισμένους αποδέκτες της επίδικης αποφάσεως διαφορετικό κριτήριο κατά τον καθορισμό του τύπου των εσωτερικών πωλήσεών τους.
- 38 Κατά την αναιρεσείουσα, στην περίπτωση των πωλήσεων LCD προς τρίτους, το κριτήριο που εφάρμοσε η Επιτροπή είναι ο τύπος παραδόσεως των LCD που προορίζονταν προς ενσωμάτωση στα τελικά προϊόντα. Αντιθέτως, όσον αφορά τις εσωτερικές παραδόσεις LCD που πραγματοποίησε η InnoLux, το κριτήριο που χρησιμοποιήθηκε ήταν αυτό του τύπου παραδόσεως του τελικού προϊόντος εντός του οποίου είχε ενσωματωθεί η LCD, ανεξαρτήτως του τύπου στον οποίο πραγματοποιήθηκε η ενσωμάτωση των LCD στα τελικά προϊόντα. Η Επιτροπή επιφύλαξε επομένως διαφορετική, λιγότερο ευμενή, μεταχείριση στις εσωτερικές παραδόσεις LCD που πραγματοποίησαν ορισμένοι καθέτως ολοκληρωμένοι αποδέκτες. Στην πραγματικότητα, εφόσον η σύμπραξη αφορούσε τόσο εσωτερικές πωλήσεις όσο και πωλήσεις προς τρίτους, για την ορθή εφαρμογή της αποφάσεως Eurogora Carton κατά Επιτροπής (T-304/94, EU:T:1998:89) θα έπρεπε να συνεκτιμηθούν όλες οι παραδόσεις LCD από οποιονδήποτε συμμετέχοντα στη σύμπραξη εντός του ΕΟΧ, είτε πραγματοποιήθηκαν εντός του ομίλου είτε προς τρίτους.
- 39 Τρίτον, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι από την απόφαση Ahlström Osakeyhtiö κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 και C-125/85 έως C-129/85, EU:C:1993:120) προκύπτει ότι η αρμοδιότητα της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν εκτείνεται σε όλες τις πωλήσεις που πραγματοποιούνται εντός του ΕΟΧ, αλλά μόνο στις πραγματοποιούμενες εντός του ΕΟΧ πωλήσεις

του οικείου προϊόντος το οποίο σχετίζεται με τη σύμπραξη ως προς την οποία διαπιστώθηκε παράβαση. Όμως, εν προκειμένω, η παράβαση αφορούσε μόνον τις LCD και όχι τα τελικά προϊόντα στα οποία ενσωματώθηκαν. Επομένως, κακώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 70 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η απόφαση Ahlström Osakeyhtiö κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 και C-125/85 έως C-129/85, EU:C:1993:120) επέτρεπε να συνεκτιμηθούν οι εσωτερικές παραδόσεις LCD που πραγματοποίησε η αναιρεσείουσα εκτός του ΕΟΧ λόγω της ενσωματώσεώς τους σε τελικά προϊόντα από εταιρίες ανήκουσες στην ίδια επιχείρηση και της πωλήσεώς τους από την εν λόγω επιχείρηση εντός του ΕΟΧ.

- 40 Η αναιρεσείουσα εκτιμά επίσης ότι το Γενικό Δικαστήριο, δεχόμενο, στη σκέψη 46 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι πωλήσεις τελικών προϊόντων στα οποία ενσωματώνονται LCD «παρεμποδίζ[ουν] την απρόσκοπτη λειτουργία του ανταγωνισμού εντός του ΕΟΧ», δεν λαμβάνει υπόψη το κριτήριο που καθιερώνεται με την απόφαση Ahlström Osakeyhtiö κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 και C-125/85 έως C-129/85, EU:C:1993:120). Συγκεκριμένα, οι εν λόγω πωλήσεις τελικών προϊόντων δεν πραγματοποιήθηκαν στην αγορά του ΕΟΧ την οποία αφορά η παράβαση. Συνεπώς, εξ ορισμού, οι πωλήσεις αυτές δεν μπορούσαν να περιορίσουν τη λειτουργία του ανταγωνισμού στην αγορά αυτή. Για να θεμελιωθεί η αρμοδιότητα της Ένωσης βάσει του κριτηρίου της αποφάσεως Ahlström Osakeyhtiö κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 και C-125/85 έως C-129/85, EU:C:1993:120), δεν αρκεί να προσδιορισθούν οι «πωλήσεις που συνδέονται με τον ΕΟΧ». Πρέπει, αντιθέτως, να αποδειχθεί η ύπαρξη πωλήσεων, εντός του ΕΟΧ, του προϊόντος που αφορά η παράβαση, δηλαδή των LCD.
- 41 Τέταρτον, η αναιρεσείουσα εκτιμά ότι δεν συνάδει με τη σκέψη 33 της αποφάσεως Istituto Chemioterapico Italiano και Commercial Solvents κατά Επιτροπής (6/73 και 7/73, EU:C:1974:18) η άποψη ότι οι εσωτερικές παραδόσεις LCD προς εγκαταστάσεις παραγωγής ευρισκόμενες εντός του ΕΟΧ, όπως στην περίπτωση της Samsung, δεν συνιστούν πωλήσεις εντός του ΕΟΧ στην περίπτωση που τα τελικά προϊόντα στα οποία ενσωματώνονται οι LCD πωλούνται εκτός του ΕΟΧ. Η άποψη ότι η εσωτερική πώληση LCD εντός του ΕΟΧ περιορίζει τη λειτουργία του ανταγωνισμού στον εν λόγω εσωτερικό γεωγραφικό χώρο μόνον όταν το τελικό προϊόν στο οποίο ενσωματώθηκε η LCD πωλήθηκε εντός του ΕΟΧ είναι εσφαλμένη.
- 42 Πέμπτον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το κριτήριο το οποίο εφαρμόστηκε από την Επιτροπή και το Γενικό Δικαστήριο για τον προσδιορισμό του τόπου των εσωτερικών παραδόσεων της ενέχει τον κίνδυνο επιβολής διπλών κυρώσεων και συγκρούσεως αρμοδιοτήτων με άλλες αρχές ανταγωνισμού, καθόσον ενδέχεται να έχει ως αποτέλεσμα να διαπιστωθεί παράβαση και να επιβληθούν κυρώσεις από πολλές αρχές ανταγωνισμού παγκοσμίως για την ίδια πράξη. Συνεπώς, στην υπό κρίση υπόθεση, αν η Επιτροπή επιβάλει πρόστιμο για πράξη η οποία αφορά συστατικό παραδοθέν εκτός του ΕΟΧ με την αιτιολογία ότι το τελικό προϊόν στο οποίο ενσωματώνεται το εν λόγω συστατικό πωλήθηκε εντός του ΕΟΧ, ενδέχεται να επιβληθεί κύρωση για την ίδια πράξη τόσο εκτός όσο και εντός του ΕΟΧ.
- 43 Η Επιτροπή εκτιμά ότι η συλλογιστική που ακολούθησε το Γενικό Δικαστήριο για να απορρίψει το επιχείρημα της αναιρεσείουσας δεν ενέχει πλάνη περί το δίκαιο. Συνεπώς, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι αβάσιμος. Εξάλλου, το επιχείρημα που προβλήθηκε στο πλαίσιο του λόγου αυτού είναι νέο και, επομένως, απαράδεκτο, εφόσον προτάθηκε για πρώτη φορά στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 44 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο περιλαμβάνοντας στην αξία των πωλήσεων που συνεκτιμήθηκαν για τον υπολογισμό του προστίμου που της επιβλήθηκε, ως «απευθείας εντός του ΕΟΧ πωλήσεις μέσω μεταποιημένων προϊόντων», τις πωλήσεις της τελικών προϊόντων εντός του ΕΟΧ που πραγματοποίησαν, μετά την ενσωμάτωση στα προϊόντα αυτά των LCD της συμπράξεως, οι εκτός του

- ΕΟΧ θυγατρικές της τις οποίες κατείχε η αναιρεσείουσα κατά 100 %, ενώ οι πωλήσεις αυτές δεν σχετίζονται με την παράβαση. Το Γενικό Δικαστήριο, δεχόμενο τα ανωτέρω, δεν έλαβε υπόψη τόσο το σημείο 13 των κατευθυντήριων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων όσο και τη σχετική νομολογία του Δικαστηρίου και του Γενικού Δικαστηρίου, καθώς και τα όρια της κατά τόπον αρμοδιότητας της Επιτροπής.
- 45 Πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 23, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1/2003 προβλέπει ότι, για καθεμία από τις επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων που συμμετείχαν στην παράβαση, το πρόστιμο δεν μπορεί να υπερβεί το 10 % του συνολικού κύκλου εργασιών κατά το προηγούμενο οικονομικό έτος.
- 46 Όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, η Επιτροπή οφείλει να αξιολογεί, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση και λαμβανομένου υπόψη του πλαισίου καθώς και των στόχων του καθεστώτος κυρώσεων το οποίο έχει θεσπίσει ο εν λόγω κανονισμός, τον αντίκτυπο που επιδιώκεται να υπάρξει για τη σχετική επιχείρηση, λαμβάνοντας υπόψη μεταξύ άλλων έναν κύκλο εργασιών που να αντικατοπτρίζει την πραγματική οικονομική κατάσταση της επιχείρησης αυτής την περίοδο κατά την οποία διαπράχθηκε η παράβαση (αποφάσεις *Britannia Alloys & Αποφάση Hüls* κατά Επιτροπής, C-76/06 P, EU:C:2007:326, σκέψη 25. *Guardian Industries και Guardian Europe* κατά Επιτροπής, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, σκέψη 53, καθώς και *LG Display και LG Display Taiwan* κατά Επιτροπής, C-227/14 P, EU:C:2015:258, σκέψη 49).
- 47 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η Επιτροπή έχει την ευχέρεια, κατά την επιμέτρηση του προστίμου, να λαμβάνει υπόψη τόσο τον ολικό κύκλο εργασιών της επιχείρησης, που αποτελεί ένδειξη, έστω κατά προσέγγιση και ατελή, του μεγέθους και της οικονομικής ισχύος της, όσο και το ποσοστό του κύκλου εργασιών που προέρχεται από τα εμπορεύματα που συνιστούν το αντικείμενο της παραβάσεως και που, συνεπώς, μπορούν να παράσχουν ένδειξη για την έκτασή της (αποφάσεις *Musique Diffusion française κ.λπ.* κατά Επιτροπής, 100/80 έως 103/80, EU:C:1983:158, σκέψη 121· *Guardian Industries και Guardian Europe* κατά Επιτροπής, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, σκέψη 54, καθώς και *LG Display και LG Display Taiwan* κατά Επιτροπής, C-227/14 P, EU:C:2015:258, σκέψη 50).
- 48 Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, μολονότι το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 παρέχει στην Επιτροπή ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως, εντούτοις περιορίζει την άσκηση της ευχέρειας αυτής θεσπίζοντας αντικειμενικά κριτήρια με τα οποία η Επιτροπή πρέπει να συμμορφώνεται. Συγκεκριμένα, αφενός, υπάρχει ένα αριθμητικά προσδιορισμένο και απόλυτο ανώτατο όριο σε σχέση με το ποσό του προστίμου που μπορεί να επιβληθεί σε μια επιχείρηση και, ως εκ τούτου, το ανώτατο ποσό του προστίμου που μπορεί να επιβληθεί σε ορισμένη επιχείρηση είναι εκ των προτέρων προσδιορισμένο. Αφετέρου, η άσκηση της εν λόγω διακριτικής ευχέρειας οριοθετείται από τους κανόνες συμπεριφοράς με τους οποίους η Επιτροπή αυτοδεσμεύθηκε, ιδίως με τις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων (αποφάσεις *Guardian Industries και Guardian Europe* κατά Επιτροπής, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, σκέψη 55, καθώς και *LG Display και LG Display Taiwan* κατά Επιτροπής, C-227/14 P, EU:C:2015:258, σκέψη 51).
- 49 Κατά το σημείο 13 των εν λόγω κατευθυντήριων γραμμών, «[γ]ια τον καθορισμό του βασικού ποσού του προστίμου, η Επιτροπή θα χρησιμοποιεί την αξία των πωλήσεων των προϊόντων ή υπηρεσιών που πραγματοποιήθηκαν από την επιχείρηση, με τις οποίες η παράβαση σχετίζεται άμεσα ή έμμεσα, στον σχετικό γεωγραφικό χώρο εντός του ΕΟΧ». Στο σημείο 6 των ίδιων κατευθυντήριων γραμμών διευκρινίζεται ότι «ο συνδυασμός της αξίας των πωλήσεων με τις οποίες σχετίζεται η παράβαση και της διάρκειάς της [...] θεωρείται ως κατάλληλη βάση υπολογισμού για να προσδιοριστεί η οικονομική σημασία της παράβασης καθώς και το σχετικό βάρος της συμμετοχής κάθε επιχείρησης σε αυτήν».
- 50 Το σημείο 13 των κατευθυντήριων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων έχει, επομένως, σκοπό να προσδιορίσει ως βάση αναφοράς για τον υπολογισμό του επιβαλλόμενου σε επιχείρηση πρόστιμου ένα ποσό που αντιστοιχεί προς την οικονομική σημασία της παραβάσεως και το σχετικό βάρος της

συγκεκριμένης επιχειρήσεως στο πλαίσιο της παραβάσεως (αποφάσεις Team Relocations κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-444/11 P, EU:C:2013:464, σκέψη 76· Guardian Industries και Guardian Europe κατά Επιτροπής, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, σκέψη 57, καθώς και LG Display και LG Display Taiwan κατά Επιτροπής, C-227/14 P, EU:C:2015:258, σκέψη 53).

- 51 Κατά συνέπεια, η έννοια της αξίας των πωλήσεων περί της οποίας γίνεται λόγος στο σημείο 13 καλύπτει τις πωλήσεις που πραγματοποιήθηκαν στην αγορά την οποία αφορά η παράβαση εντός του ΕΟΧ, χωρίς να χρειάζεται να προσδιοριστεί αν οι πωλήσεις αυτές επηρεάστηκαν πράγματι από την εν λόγω παράβαση, δεδομένου ότι ο συνολικός κύκλος εργασιών από τις πωλήσεις προϊόντων που αποτελούν το αντικείμενο της παραβάσεως συνιστά την καλύτερη ένδειξη περί της οικονομικής σημασίας της παραβάσεως αυτής (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις Team Relocations κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-444/11 P, EU:C:2013:464, σκέψεις 75 έως 78· Guardian Industries και Guardian Europe κατά Επιτροπής, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, σκέψεις 57 έως 59· Dole Food και Dole Fresh Fruit Europe κατά Επιτροπής, C-286/13 P, EU:C:2015:184, σκέψεις 148 και 149, καθώς και LG Display και LG Display Taiwan κατά Επιτροπής, C-227/14 P, EU:C:2015:258, σκέψεις 53 έως 58 και 64).
- 52 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται, όπως προκύπτει, κυρίως, από τις σκέψεις 73 και 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι πωλήσεις της αναιρεσιβαλλομένης που συνεκτιμήθηκαν για τον καθορισμό του ποσού του προστίμου ως «απευθείας εντός του ΕΟΧ πωλήσεις μέσω μεταποιημένων προϊόντων» δεν πραγματοποιήθηκαν στην αγορά προϊόντων που αφορούσε η παράβαση, εν προκειμένω την αγορά των LCD της συμπράξεως, αλλά σε διαφορετική αγορά προϊόντων, δηλαδή στη δευτερογενή αγορά των τελικών προϊόντων στα οποία είχαν ενσωματωθεί οι LCD της συμπράξεως, δεδομένου ότι οι εν λόγω LCD της συμπράξεως αποτέλεσαν, στην περίπτωση αυτή, αντικείμενο εσωτερικής πώλησεως εκτός του ΕΟΧ μεταξύ της αναιρεσιβαλλομένης και των καθέτως ολοκληρωμένων θυγατρικών της.
- 53 Από τη σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει επίσης ότι οι πωλήσεις των τελικών προϊόντων στα οποία ενσωματώθηκαν οι LCD της συμπράξεως δεν συνεκτιμήθηκαν κατά τη συνολική τους αξία, αλλά μόνο κατά το μέρος της αξίας αυτής που αντιστοιχούσε στην αξία των ενσωματωμένων στα τελικά προϊόντα LCD της συμπράξεως, όταν αυτές πωλήθηκαν από την επιχείρηση στην οποία ανήκει η αναιρεσιβαλλομένη σε τρίτες επιχειρήσεις εγκατεστημένες εντός του ΕΟΧ. Η διαπίστωση αυτή δεν αμφισβητήθηκε.
- 54 Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η αναιρεσιβαλλομένη, το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, μεταξύ άλλων, στη σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή μπορούσε να συνεκτιμήσει τις πωλήσεις των τελικών προϊόντων για τον υπολογισμό του ποσού του προστίμου.
- 55 Μολονότι, βεβαίως, η έννοια της «αξίας των πωλήσεων», η οποία αναφέρεται στο σημείο 13 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, δεν μπορεί να επεκτείνεται κατά τρόπον ώστε να καλύψει τις πωλήσεις της οικείας επιχειρήσεως οι οποίες δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της προσαπτόμενης συμπράξεως (βλ. αποφάσεις Team Relocations κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-444/11 P, EU:C:2013:464, σκέψη 76· Guardian Industries και Guardian Europe κατά Επιτροπής, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, σκέψη 57, καθώς και LG Display και LG Display Taiwan κατά Επιτροπής, C-227/14 P, EU:C:2015:258, σκέψη 53), εντούτοις, το να παρέχεται στους καθέτως ολοκληρωμένους συμμετέχοντες σε σύμπραξη η δυνατότητα, αποκλειστικά και μόνον επειδή ενσωμάτωσαν τα προϊόντα που αποτελούν το αντικείμενο της παραβάσεως σε προϊόντα που ολοκληρώθηκαν εκτός του ΕΟΧ, να αφαιρείται από τον υπολογισμό του προστίμου το μέρος εκείνο της αξίας των πωλήσεων των προϊόντων που πραγματοποιήθηκαν εντός του ΕΟΧ, το οποίο αντιστοιχεί στην αξία των προϊόντων που αποτελούν το αντικείμενο της παραβάσεως, θα αντέβαινε στον σκοπό που επιδιώκει το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003.

- 56 Συγκεκριμένα, όπως, κατ' ουσίαν, επισήμανε και το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 71 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και όπως έχει κρίνει και το Δικαστήριο, οι καθέτως ολοκληρωμένες επιχειρήσεις μπορούν να επωφεληθούν από μία συμφωνία οριζόντιου καθορισμού των τιμών συναφθείσα κατά παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, όχι μόνον από τις πωλήσεις προς ανεξάρτητους τρίτους στην αγορά του προϊόντος το οποίο συνιστά το αντικείμενο της παραβάσεως, αλλά και στη δευτερογενή αγορά των μεταποιημένων προϊόντων εντός των οποίων ενσωματώθηκαν τα προϊόντα αυτά, και τούτο για δύο διαφορετικούς λόγους. Είτε οι επιχειρήσεις αυτές μετακυλίνουν στην τιμή των μεταποιημένων προϊόντων τις αυξήσεις της τιμής των συστατικών οι οποίες προέκυψαν λόγω της παραβάσεως, είτε δεν το μετακυλίνουν, πράγμα που ισοδυναμεί με την παροχή στις εν λόγω επιχειρήσεις ενός πλεονεκτήματος κόστους σε σχέση με τους ανταγωνιστές τους που δεν προμηθεύονται τα ίδια συστατικά στην αγορά των προϊόντων που αποτελούν το αντικείμενο της παραβάσεως (απόφαση *Guardian Industries και Guardian Europe κατά Επιτροπής*, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, σκέψη 60).
- 57 Κατά συνέπεια, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στις σκέψεις 70 και 71 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, στην περίπτωση που μία καθέτως ολοκληρωμένη επιχείρηση ενσωματώνει τα προϊόντα που αποτελούν αντικείμενο της παραβάσεως στα τελικά προϊόντα εντός μονάδων παραγωγής που βρίσκονται εκτός του ΕΟΧ, η πώληση από την επιχείρηση αυτή, εντός του ΕΟΧ, των εν λόγω τελικών προϊόντων προς ανεξάρτητους τρίτους ενδέχεται να επηρεάζει τον ανταγωνισμό στην αγορά των προϊόντων αυτών και, ως εκ τούτου, η παράβαση αυτή μπορεί να θεωρηθεί ως έχουσα επιπτώσεις εντός του ΕΟΧ ακόμη και αν η αγορά των επίμαχων τελικών προϊόντων διαφέρει από την αγορά που αφορά η εν λόγω παράβαση.
- 58 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε περαιτέρω, στις σκέψεις 48 και 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αφενός, ότι από τα αποδεικτικά στοιχεία που αναφέρονται, στην αιτιολογική σκέψη 394 της επίδικης αποφάσεως, τα οποία δεν αμφισβητήθηκαν ενώπιόν του, προκύπτει ότι οι εσωτερικές πωλήσεις LCD της συμπράξεως προς τις επιχειρήσεις που συμμετείχαν στη σύμπραξη πραγματοποιούνταν σε τιμές επηρεαζόμενες από αυτήν και, αφετέρου, ότι, όπως προκύπτει ιδίως από τις αιτιολογικές σκέψεις 92 και 93 της αποφάσεως αυτής, οι συμμετέχοντες στη σύμπραξη γνώριζαν ότι οι τιμές των LCD της συμπράξεως επηρέαζαν τις τιμές των τελικών προϊόντων στα οποία είχαν ενσωματωθεί.
- 59 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το Γενικό Δικαστήριο είναι αποκλειστικώς αρμόδιο να διαπιστώνει και να εκτιμά τα πραγματικά περιστατικά και, κατ' αρχήν, να εξετάζει τα αποδεικτικά στοιχεία που λαμβάνει υπόψη σε σχέση με τα περιστατικά αυτά. Συγκεκριμένα, εφόσον η προσκόμιση των αποδεικτικών αυτών στοιχείων ήταν νομότυπη και τηρήθηκαν οι γενικές αρχές του δικαίου και οι διαδικαστικοί κανόνες που διέπουν τη διεξαγωγή των αποδείξεων και το βάρος αποδείξεως, το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να εκτιμά την αξία που πρέπει να προσδοθεί στα στοιχεία που του έχουν υποβληθεί. Επομένως, η ως άνω εκτίμηση δεν αποτελεί νομικό ζήτημα υποκείμενο στον έλεγχο του Δικαστηρίου, εκτός αν συντρέχει παραμόρφωση του περιεχομένου των στοιχείων αυτών (απόφαση *E.ON Energie κατά Επιτροπής*, C-89/11 P, EU:C:2012:738, σκέψη 64 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 60 Μολονότι η αναιρεσείουσα, προς στήριξη του πρώτου λόγου αναιρέσεως, προβάλλει ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που ελήφθησαν υπόψη στις σκέψεις 48 και 49 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν αφορούσαν μόνον τις καθέτως ολοκληρωμένες επιχειρήσεις για τις οποίες η Επιτροπή χρησιμοποίησε την έννοια των «άμεσων εντός του ΕΟΧ πωλήσεων μέσω μεταποιημένων προϊόντων», αλλά και άλλους συμμετέχοντες στη σύμπραξη και ίσως το σύνολο των συμμετεχόντων, εντούτοις δεν προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι παραμόρφωσε τα εν λόγω αποδεικτικά στοιχεία.
- 61 Υπό τις συνθήκες αυτές, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στις σκέψεις 46, 70 και 84 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι πωλήσεις των τελικών προϊόντων, μολονότι δεν πραγματοποιήθηκαν στην αγορά του προϊόντος που αφορούσε η παράβαση, παρ' όλ' αυτά προκάλεσαν νόθευση του ανταγωνισμού εντός του ΕΟΧ, κατά παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, εις

βάρος, ιδίως, των καταναλωτών. Το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε επομένως σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, ειδικότερα, στις σκέψεις 47 και 87 της αποφάσεως αυτής, ότι οι πωλήσεις των τελικών προϊόντων σχετιζόνταν με την παράβαση εντός του ΕΟΧ, κατά την έννοια του σημείου 13 των κατευθυντήριων γραμμών για τον υπολογισμό του ποσού των προστίμων.

- 62 Παρατηρείται, εξάλλου, ότι ο αποκλεισμός των πωλήσεων αυτών θα είχε ως αποτέλεσμα την τεχνητή σμίκρυνση του οικονομικού βάρους της εκ μέρους δεδομένης επιχειρήσεως παραβάσεως, διότι απλώς και μόνον το γεγονός του αποκλεισμού από τον συνυπολογισμό των πωλήσεων αυτών που πράγματι επηρεάστηκαν από τη σύμπραξη εντός του ΕΟΧ θα είχε ως τελικό αποτέλεσμα την επιβολή προστίμου χωρίς καμία πραγματική σχέση με το πεδίο εφαρμογής της συμπράξεως αυτής στον χώρο αυτόν (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις Team Relocations κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-444/11 P, EU:C:2013:464, σκέψη 77· Guardian Industries και Guardian Europe κατά Επιτροπής, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, σκέψη 58, καθώς και LG Display και LG Display Taiwan κατά Επιτροπής, C-227/14 P, EU:C:2015:258, σκέψη 54).
- 63 Ειδικότερα, όπως διαπίστωσε και το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 46, 47, 71 και 74 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η μη συνεκτίμηση της αξίας των πωλήσεων αυτών θα ισοδυναμούσε με την παροχή αδικαιολόγητου πλεονεκτήματος στις καθέτως οργανωμένες επιχειρήσεις, οι οποίες, όπως η αναιρεσείουσα, ενσωματώνουν σημαντικό μέρος των προϊόντων που αποτελούν αντικείμενο της παραβάσεως στις μονάδες παραγωγής τους που είναι εγκατεστημένες εκτός του ΕΟΧ, και οι οποίες θα είχαν έτσι τη δυνατότητα να αποφύγουν κύρωση ανάλογη με το βάρος τους στην αγορά των προϊόντων αυτών και με το μέγεθος της ζημίας για τον ανταγωνισμό εντός του ΕΟΧ.
- 64 Συναφώς, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι προέβη σε διάκριση μεταξύ των πωλήσεων που πραγματοποίησαν οι συμμετέχοντες στη σύμπραξη αναλόγως του αν αποτελούσαν ενιαία επιχείρηση με τις εταιρίες που ενσωμάτωναν προϊόντα που αφορούσε η παράβαση στα τελικά προϊόντα.
- 65 Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, ο όρος «επιχείρηση», στο πλαίσιο του δικαίου του ανταγωνισμού, πρέπει να νοηθεί ως σημαίνων μια οικονομική οντότητα, έστω και αν από νομική άποψη η οικονομική αυτή οντότητα αποτελείται από περισσότερα φυσικά ή νομικά πρόσωπα (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις Hydrotherm Gerätebau, 170/83, EU:C:1984:271, σκέψη 11, καθώς και Arkelma κατά Επιτροπής, C-520/09 P, EU:C:2011:619, σκέψη 37).
- 66 Συνεπώς, όπως ορθώς διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι συμμετέχοντες στη σύμπραξη, οι οποίοι, όπως η αναιρεσείουσα, αποτελούν ενιαία επιχείρηση, κατά την έννοια του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, με τις μονάδες παραγωγής που ενσωματώνουν τα οικεία προϊόντα εντός των τελικών προϊόντων, βρίσκονται σε κατάσταση αντικειμενικώς διαφορετική από τους συμμετέχοντες στη σύμπραξη, οι οποίοι, όπως οι προσφεύγουσες στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση LG Display και LG Display Taiwan (C-227/14 P, EU:C:2015:258, σκέψεις 46 και 47), αποτελούν διακριτή επιχείρηση, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, από την επιχείρηση που προβαίνει στην ενσωμάτωση. Συγκεκριμένα, ενώ, στην πρώτη περίπτωση, οι πωλήσεις του οικείου προϊόντος έχουν εσωτερικό χαρακτήρα, στη δεύτερη περίπτωση, οι εν λόγω πωλήσεις πραγματοποιούνται προς τρίτες ανεξάρτητες επιχειρήσεις. Η διαφορετική αυτή αντικειμενική κατάσταση δικαιολογεί επομένως τη διαφορετική μεταχείριση των εν λόγω πωλήσεων. Όμως, η αναιρεσείουσα ουδολώς αμφισβήτησε, στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, τις εκτιμήσεις του Γενικού Δικαστηρίου που περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, στις σκέψεις 70 και 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά τον ενιαίο ή μη χαρακτήρα των επιχειρήσεων που συμμετέχουν στη σύμπραξη.
- 67 Βεβαίως, όπως προέβλεπε η αναιρεσείουσα, με την απόφαση Guardian Industries και Guardian Europe κατά Επιτροπής (C-580/12 P, EU:C:2014:2363, σκέψη 59), το Δικαστήριο έχει κρίνει, σε εντός του ΕΟΧ πλαίσιο, ότι, για τον καθορισμό της αξίας των πωλήσεων που λαμβάνονται υπόψη για τον υπολογισμό

του ποσού του προστίμου που επιβάλλεται για παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, δεν υπάρχει λόγος να γίνεται διάκριση αναλόγως του αν οι πωλήσεις αυτές πραγματοποιήθηκαν προς ανεξάρτητους τρίτους ή προς οντότητες που ανήκουν στην ίδια επιχείρηση.

- 68 Ωστόσο, από την απόφαση αυτή δεν προκύπτει, αντίθετα προς όσα υποστήριξε η αναιρεσείουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου, ότι οι εσωτερικές πωλήσεις έπρεπε να αντιμετωπιστούν με τον ίδιο τρόπο όπως και οι πωλήσεις προς ανεξάρτητους τρίτους, υπό την έννοια ότι, εφόσον για τις πωλήσεις προς ανεξάρτητους τρίτους ελήφθησαν υπόψη μόνον εκείνες που πραγματοποιήθηκαν εντός του ΕΟΧ, κατά τον ίδιο τρόπο έπρεπε να συνεκτιμηθούν για τον υπολογισμό του προστίμου μόνον οι εσωτερικές πωλήσεις που πραγματοποιήθηκαν εντός του ΕΟΧ.
- 69 Όπως έκρινε, κατ' ουσίαν, το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 73 και 74 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, από την απόφαση *Guardian Industries και Guardian Europe κατά Επιτροπής* (C-580/12 P, EU:C:2014:2363) προκύπτει μόνον ότι η αξία των πωλήσεων που συνεκτιμώνται για τους σκοπούς του υπολογισμού του προστίμου που επιβάλλεται σε καθέτως ολοκληρωμένη επιχείρηση πρέπει, κατ' αρχήν, να καλύπτει όλες τις εντός του ΕΟΧ σχετικές με το προϊόν που αφορά η παράβαση πωλήσεις, συμπεριλαμβανομένων των εσωτερικών πωλήσεων του προϊόντος αυτού που πραγματοποιούνται εντός της εν λόγω επιχειρήσεως.
- 70 Αντιθέτως, ουδόλως αποκλείεται, στην περίπτωση που, όπως εν προκειμένω, οι σχετικές με το προϊόν που αφορά η παράβαση εσωτερικές πωλήσεις πραγματοποιήθηκαν εντός καθέτως ολοκληρωμένης επιχειρήσεως ευρισκόμενης εκτός του ΕΟΧ, να συνεκτιμηθούν, για τον καθορισμό του ποσού του προστίμου που θα επιβληθεί σε συμμετέχοντα σε σύμπραξη που ανήκει στην επιχείρηση αυτή, οι πωλήσεις των τελικών προϊόντων που πραγματοποιήθηκαν από αυτόν εντός του ΕΟΧ προς ανεξάρτητους τρίτους. Αντιθέτως, όπως υπομνήσθηκε με τη σκέψη 56 της παρούσας αποφάσεως, από τη σκέψη 60 της αποφάσεως *Guardian Industries και Guardian Europe κατά Επιτροπής* (C-580/12 P, EU:C:2014:2363) προκύπτει σαφώς ότι οι πωλήσεις αυτές πρέπει, κατ' αρχήν, να συνεκτιμηθούν εφόσον έχουν κατ' ανάγκην επηρεασθεί από την παράβαση αυτή.
- 71 Συναφώς, τα επιχειρήματα που προβάλλει η αναιρεσείουσα ως προς την κατά τόπο αρμοδιότητα της Επιτροπής είναι αλυσιτελή.
- 72 Βεβαίως, όπως το υπενθύμισε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 58 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, όταν επιχειρήσεις εγκατεστημένες εκτός του ΕΟΧ, οι οποίες όμως παράγουν προϊόντα που πωλούνται σε τρίτους εντός του ΕΟΧ, συνεννοούνται ως προς τις τιμές που συνομολογούν με τους πελάτες τους που είναι εγκατεστημένοι εντός του ΕΟΧ και εφαρμόζουν τα συμπεφωνημένα πωλώντας σε πράγματι συντονισμένες τιμές, μετέχουν σε μια συνεννόηση που έχει ως αντικείμενο και ως αποτέλεσμα τον περιορισμό του ανταγωνισμού στην εσωτερική αγορά, κατά την έννοια του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, και η Επιτροπή είναι κατά τόπον αρμόδια να διαπιστώσει την παράβαση (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση *Ahlström Osakeyhtiö κ.λπ. κατά Επιτροπής*, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 και C-125/85 έως C-129/85, EU:C:1993:120, σκέψεις 13 και 14).
- 73 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η Επιτροπή ήταν αρμόδια για την εφαρμογήν του άρθρου 101 ΣΛΕΕ στην επίμαχη σύμπραξη, εφόσον, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 42 και 66 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι συμμετέχοντες στη σύμπραξη, στους οποίους περιλαμβάνεται η αναιρεσείουσα, ενεργοποίησαν αυτήν την παγκόσμιας κλίμακας σύμπραξη εντός του ΕΟΧ πραγματοποιώντας εντός του χώρου αυτού πωλήσεις του προϊόντος που αφορούσε η παράβαση προς ανεξάρτητους τρίτους.
- 74 Ο παρών λόγος αναιρέσεως αφορά, αντιθέτως, διαφορετικό ζήτημα, δηλαδή τον υπολογισμό του επιβλητέου στην αναιρεσείουσα προστίμου για την παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ. Συναφώς, επιβάλλεται, κατά τη νομολογία που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 46 έως 51 της παρούσας αποφάσεως, να καθοριστεί η αξία των πωλήσεων που συνεκτιμώνται, προκειμένου το ποσό του εν λόγω

προστίμου να αντιστοιχεί στην οικονομική σημασία της παραβάσεως και στο σχετικό βάρος της συμμετοχής της αναιρεσείουσας σ' αυτήν. Όμως, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 52 έως 70 της παρούσας αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι η Επιτροπή μπορούσε, προς τούτο, εφόσον οι εσωτερικές πωλήσεις του προϊόντος που αφορούσε η παράβαση πραγματοποιήθηκαν από την αναιρεσείουσα εκτός του ΕΟΧ, να συνεκτιμήσει τις πωλήσεις τελικών προϊόντων που πραγματοποίησε αυτή προς ανεξάρτητους τρίτους εντός του ΕΟΧ.

- 75 Όσον αφορά, συναφώς, το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι η συνεκτίμηση των εν λόγω πωλήσεων για τον υπολογισμό του επιβλητέου για παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ προστίμου ενδέχεται να έχει ως αποτέλεσμα την επιβολή κυρώσεων για την ίδια αντίθετη προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμπεριφορά παραλλήλως και από τις αρχές ανταγωνισμού ενός τρίτου κράτους, παρατηρείται ότι, αντίθετα προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, το επιχείρημα αυτό είναι παραδεκτό κατά το στάδιο της παρούσας αναιρέσεως υπό το πρίσμα του άρθρου 170, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, εφόσον ουδόλως μεταβάλλει το αντικείμενο της διαφοράς. Ωστόσο, υπενθυμίζεται ότι, όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, ούτε η αρχή *non bis in idem* ούτε καμία άλλη αρχή του δικαίου υποχρεώνει την Επιτροπή να συνεκτιμήσει τις διώξεις και κυρώσεις που υπέστη μια επιχείρηση σε τρίτες χώρες (βλ. αποφάσεις *Showa Denko* κατά Επιτροπής, C-289/04 P, EU:C:2006:431, σκέψεις 52 έως 58· *SGL Carbon* κατά Επιτροπής, C-308/04 P, EU:C:2006:433, σκέψεις 28 έως 34, και *SGL Carbon* κατά Επιτροπής, C-328/05 P, EU:C:2007:277, σκέψεις 24 έως 35).
- 76 Ως προς το επιχείρημα της αναιρεσείουσας που αντλείται από τη σκέψη 33 της αποφάσεως *Istituto Chemioterapico Italiano* και *Commercial Solvents* κατά Επιτροπής (6/73 και 7/73, EU:C:1974:18), αρκεί η διαπίστωση ότι η απόφαση αυτή ουδεμία επιρροή ασκεί στο πλαίσιο του παρόντος λόγου αναιρέσεως, καθόσον η ως άνω απόφαση δεν αφορούσε, όπως ορθώς επισήμανε και το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 87 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τον καθορισμό του ποσού των προστίμων για παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού της Συνθήκης ΛΕΕ, αλλά τις προϋποθέσεις εφαρμογής της απαγορεύσεως καταχρηστικής εκμεταλλεύσεως δεσπόζουσας θέσης του άρθρου 102 ΣΛΕΕ, ειδικότερα την προϋπόθεση που αφορά τον επηρεασμό του μεταξύ κρατών μελών εμπορίου.
- 77 Κατόπιν των προεκτεθέντων, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 78 Πρώτον, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι η διάκριση στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο μεταξύ των καθέτως ολοκληρωμένων επιχειρήσεων, αναλόγως του αν αποτελούν ενιαία επιχείρηση με τις συνδεδεμένες οντότητες, δεν βρίσκει έρεισμα σε καμία πραγματική διαφορά. Έτσι, στην απόφαση *LG Display* και *LG Display Taiwan* κατά Επιτροπής (T-128/11, EU:T:2014:88) το Γενικό Δικαστήριο, προκειμένου να απορρίψει το επιχείρημα της *LGD* κατά το οποίο οι πωλήσεις *LCD* προς τις μητρικές της εταιρίες έπρεπε να εξαιρεθούν, δεν στηρίχθηκε στο γεγονός ότι οι εν λόγω πωλήσεις είχαν πραγματοποιηθεί εντός μιας ενιαίας επιχειρήσεως. Αντιθέτως, το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 89 της αποφάσεως εκείνης, έκρινε ότι οι επίμαχες πωλήσεις αποτελούσαν, στην πραγματικότητα, πωλήσεις προς συνδεδεμένες οντότητες, οι οποίες, ως εκ τούτου, ενέπιπταν στη διαπιστωθείσα παράβαση αποκλειστικώς και μόνον επειδή οι εντός του ομίλου πωλήσεις καλύπτονταν από τη σύμπραξη. Όμως, από την άποψη αυτή, δεν υφίστατο η παραμικρή διαφορά μεταξύ των εντός του ομίλου παραδόσεων που πραγματοποίησαν οι προσφεύγουσες στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση *LG Display* και *LG Display Taiwan* κατά Επιτροπής (T-128/11, EU:T:2014:88) και των επίμαχων στην υπό κρίση υπόθεση παραδόσεων που πραγματοποίησε η αναιρεσείουσα.

- 79 Κατά την αναιρεσείουσα, η διάκριση αυτή στερείται επίσης αντικειμενικότητας και συνοχής. Στη σκέψη 140 της αποφάσεως LG Display και LG Display Taiwan κατά Επιτροπής (T-128/11, EU:T:2014:88), το Γενικό Δικαστήριο διευκρίνισε ότι «οι κατά 100 % θυγατρικές εταιρίες θεωρήθηκαν ως ανήκουσες στην ίδια επιχείρηση με εκείνες που συμμετείχαν στη σύμπραξη, ενώ οι εταιρίες με μερίδιο στις εταιρίες που συμμετείχαν στη σύμπραξη δεν θεωρήθηκαν ως μητρικές στο μέτρο που δεν αποδείχθηκε ότι πληρούνταν οι προς τούτο προϋποθέσεις που έχει διατυπώσει η νομολογία». Η λογική ωστόσο μιας διακρίσεως μεταξύ καθέτως ολοκληρωμένων εταιριών αναλόγως του αν οι σχετικές πωλήσεις πραγματοποιούνται προς συνδεδεμένες θυγατρικές ή προς συνδεδεμένες μητρικές, δύσκολα γίνεται κατανοητή.
- 80 Δεύτερον, η αναιρεσείουσα εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο στηριζόμενο, στις σκέψεις 93 και 94 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στην αρχή της νομιμότητας προκειμένου να απορρίψει τα αντλούμενα από την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως επιχειρηματά της. Συγκεκριμένα, από την απόφαση Alliance One International και Standard Commercial Tobacco κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά Alliance One International κ.λπ. (C-628/10 P και C-14/11 P, EU:C:2012:479) προκύπτει ότι μόνον όταν ο διάδικος ζητεί να αναγνωρισθεί ότι εφαρμόστηκε παράνομη μέθοδος υπολογισμού του προστίμου δύναται να του αντιταχθεί η αρχή της νομιμότητας. Στην προκειμένη όμως περίπτωση, δεν αναγνωρίστηκε υπέρ της αναιρεσείουσας μια απολύτως σύννομη μέθοδος υπολογισμού του προστίμου. Η μέθοδος που εφαρμόστηκε στις εντός του ομίλου παραδόσεις LCD οι οποίες πραγματοποιήθηκαν από την LGD και την AUO είναι η μέθοδος της οποίας η βασιμότητα επιβεβαιώθηκε με τις αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου Europa Carton κατά Επιτροπής (T-304/94, EU:T:1998:89) και του Δικαστηρίου KNP BT κατά Επιτροπής (C-248/98 P, EU:C:2000:625). Το Γενικό Δικαστήριο επιβεβαίωσε τη νομιμότητα της μεθόδου αυτής με την απόφαση LG Display και LG Display Taiwan κατά Επιτροπής (T-128/11, EU:T:2014:88) και, ως εκ τούτου, υπέπεσε σε αντίφαση με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.
- 81 Η Επιτροπή θεωρεί ότι ο λόγος αυτός αναιρέσεως είναι αβάσιμος και πρέπει, ως εκ τούτου να απορριφθεί.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 82 Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως ο οποίος αποσκοπεί, κατ' ουσίαν, στην αμφισβήτηση της διακρίσεως στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο μεταξύ των συμμετεχόντων στη σύμπραξη αναλόγως του αν συγκροτούσαν ή όχι ενιαία επιχείρηση με τις εταιρίες που ενσωμάτωναν προϊόντα που αφορούσε η παράβαση σε τελικά προϊόντα, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη για τους ίδιους λόγους με εκείνους που εκτίθενται στις σκέψεις 64 έως 66 της παρούσας αποφάσεως σχετικά με τον πρώτο λόγο.
- 83 Εν πάση περιπτώσει, στο μέτρο που ο υπό κρίση λόγος αναιρέσεως αφορά τις σκέψεις 93 και 94 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής, καθόσον στρέφεται κατά αιτιολογικού επαλλήλως παρατιθέμενου που δεν μπορεί να επιφέρει την αναίρεση της αποφάσεως αυτής (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψη 148 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 84 Συγκεκριμένα, στη σκέψη 92 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, χωρίς τούτο να αμφισβητηθεί στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, ότι, ακόμη και αν υποθεθεί ότι κακώς η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη ότι η LGD και η AUO αποτελούσαν ενιαία επιχείρηση με τις εταιρίες με τις οποίες συνδέονταν, το γεγονός αυτό ουδόλως μπορούσε να αποβεί υπέρ της αναιρεσείουσας, καθόσον η υποτιθέμενη πλάνη, ακόμη και αν ήταν αληθής, δεν αποδεικνύει ότι η έννοια των «απευθείας πωλήσεων εντός του EOX μέσω μεταποιημένων προϊόντων» είναι εσφαλμένη, δεδομένου ότι ο ορισμός της έννοιας αυτής δεν εξαρτάται από τις περιπτώσεις στις οποίες εφαρμόστηκε ή δεν εφαρμόστηκε. Συνεπώς, εφόσον το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας επί του θέματος αυτού ως απαράδεκτη λόγω ελλείψεως

εννόμου συμφέροντος, οι εκτιμήσεις που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 93 και 94 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασεως ως προς το βάσιμο της επιχειρηματολογίας αυτής εκτίθενται επικουρικός μόνον, όπως εξάλλου προκύπτει και από τη φράση «εν πάση περιπτώσει» που προηγείται των εν λόγω σκέψεων.

- 85 Κατόπιν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως εν μέρει ως απαράδεκτος και εν μέρει ως αβάσιμος.
- 86 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 87 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται στην αναιρετική δίκη δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- 88 Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της InnoLux στα δικαστικά έξοδα και η τελευταία ηττήθηκε, αυτή πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**
- 2) Καταδικάζει την InnoLux Corp. στα δικαστικά έξοδα.**

(υπογραφές)